

ma toliko, kolikor gré na zernju v zgubo; pri prepozni žetvi je scer zernje težje, pa je slama lesena, tedaj netečna. Pravi čas po Rohdetovih natančnih skušnjah žito žeti je takrat, kadar se v bilkah ne pretaka več žitni sok, kadar so tedaj bilke jenjale živeti in so že bele ali rumene, čeravno je zerno še mehko. O tem času požeto žito dá naj boljši pridelk v zernju in na slami.

Listeč za podúk.

Po pameti je treba vsivati jedi iz novega žita.

Po draginji in lakoti nam Bog dobro létino obéta. Sostradani kmetič komaj rumenkljastega klasja pričaka in že zernje, nekoliko na peči posušeno, v malin nosi. Iz negodnega, neuležanega žita pa se dobi negotov in nezdrav kruh, zlasti še, kadar je premokro narejen. Če že ni mogoče letošnjemu žitu primešavati nekoliko uležanega, starega zernja, ker ga malokdo ima, naj saj matere bolj suho uméšajo ia več dobrih drožá pridevajo, da se bo težki (kicasti) kruh dobro skvasil in v želodcu ložej prekuhal.

Pa še drug sovražnik proti. Prazni želodci hrepené po zaželjenem prvem kruhu in močniku, planejo gladovni po njem in se ga do dobrega napokajo. Preljubi moji, nikarte tega! Véste, in ste že morda sami poskusili, kako nevarne bolezni si je že marsikdo naključil, ko je z znojem oblit iz vročine hipoma na mraz prišel. Ravno taka se utegne tudi sostradanemu in skercenemu pa prehitro napolnjenemu želodcu prigoditi. Slabosti, kerč in clo še nevarniši dolge bolezni so pokora prevelike požrešnosti. Premagajte, kar je moč, perve želje, ukrotite neizrečeno slast! Ko vas še jesti mika, jenjajte, da preveč ne bo; bežite raji od jedi, da vas ne zapelje. Kaj pomaga, če smo se danes objedli, juter pa oboléli! Naj tedaj, kjer nevarnost žuga, pamet krotí preveliko slo. Dobro veste, da nobeden, kdor prav dolgo sedi ali stoji, v prvem hipu tēci ne more, tako se je zasedel in zastal. Ravno tako tudi oslavljeni želodec ne more pervikrat negotove in preobilne hrane prekuhati; le počasi se nepreterganega dela znova lotiti more.

Slušajte me tedaj vsi izlakotvani ljudje, varujte se, da ne boste ob obilnosti kruha veči reveži in siromaki kakor ste bili ob edinšini in pomanjkanji! Morebiti pa nam tega ne verjamete, ker še sami niste skusili? Če na sebi niste skusili tega, ste pa morebiti dostikrat skusili pri živinici svoji: sej je menda vsakemu dobro znano, kako škodljivo je presirovo (prefrišno) senó ali presirov ovés konjem, in da je veliko veliko živine po tem že poginilo. Lejte, še živina, ki ima terdnejši želodec, kakor človek, nevarno zbolí, kaj bi ne človek!

Bi ne bilo hasno, ako bi duhovni gospodje in učitelji ljudstvo te nevarnosti opomnili? L.

Jezikoslovna drobtinica.

Pojdi rakom švižgat „kozopersk“!

Iz Štajarskega nam piše neki rodoljub sledeče: „V neki družbici pregleduje nekdo slovensko „pratiko“. Zraven njega sedi zabavljevec tiste nemškutarske stranke, ktera ne ene dobre besedice nima za naš jezik, mu vzame pratiko iz rok in pokaže porúgovaje s perstom na mesec, kterege mična naša pratika imenuje „kozopersk“, ter zabavlja dalje, da se je hud prepír vnel, kterege nočem dalje tu omeniti. Al — tudi od svojih protivnikov se imamo učiti, kjer nam je poduka treba. Zares! mesično ime „kozopersk“ je gerdo in je v naši okolici, kakor menda sploh na Štajarskem, Horvaškem itd. nena-

vadno; vsakemu se neprikladno zdí; čitavec, na-nj nateč, ga premenuje; na leci se je že mnogokrat pri totí besedi jezik ustavil. Mislim, da je le v tistih krajih, kjer redijo mnogo kóz v navadi, posebno na Krajskem, čeravno koze ne perskajo vselej mesca oktobra, ampak večidel mesca listopada, ki se pri nas imenuje „martinšak“. Noben drug Slavjan ga ne rabi, in mi tudi imamo dostó lepih besed na izbero. Zakaj ga tedaj ne odpravimo iz bukev? Že prostemu ljudstvu se zoperno zdí, kako še omikanim! Nemci prestavljajo imé mesca oktobra tudi v „Weinmonat“, „Reifemonat“ itd.; kaj bi od nas rekli, ko bi „kozopersk“ prestavljali v „Geisrammlermonat“ ali „Geisbrunstmonat“, in bi tedaj pisali na priliko: „am 10. Geisbrunstmonath“! Slovenske mesične besede, posebno nektere, so pri nas prav v navadi, postavim: „prozenec“, „svečan“, „sušec“, „rožnik“ ali „rožnicvet“, „martinšak“ itd., pa tudi latinske se slišijo: „januar“ itd.

„Drage „Novíce“, marsiktero napako ste že odpravile, tudi „listognoj“ ste pregnale, poženite, še gerjega „kozoperska“, naj gré rakom žvižgat, in to tolikanj pred, ker vam resnično povém, da to imé je po večjem delu slovenskih dežel celó neznano. Da so ga stari Krajnci imeli, nočemo tajiti, pa gotovo so živeli v družih okoljčinah, — morebiti so redili toliko kóz, da jim je bila ta žival naj bolj imenitna, in da mesca oktobra se pazili le na to, kako koze perskajo. Dan današnji pa imajo Krajnci tisti mesec, ki je pred vsimi Sveti, gotovo v kmetijstvu kaj družega opraviti, kakor čakati na to, da bojo koze perskale!“

Pristavek vredništva „Novic“ in „Pratike“. Čeravno sicer prislovica velja, da „de gustibus non est disputandum“, smo tudi mi popolnoma gosp. dopisnikovih misel, in ravno to smo že zdavnej v „Novicah“ rekli, da ni gerjega imena kakor je ime „kozopersk“ že samo po sebi, to je, po glasu, pa tudi po pomenu. Ta gerdóst je naj bolj očitna, ako, na priliko, govorimo od kaj lepega, mičnega ali veličastnega, kar se je ta mesec zgodilo, ali se ima zgoditi, na priliko: „mesca kozoperska bo šolska preskušnja“, ali če svojemu prijatlu oznanimo, da „mesca kozoperska ga bomo obiskali“ ali če ženin poročí nevésti, da „mesca kozoperska bo poroka“, ali „mesca kozoperska bojo novo cerkev blagoslovili“ itd. Al — nobeden še ni nasvetoval družega imena, ki bi bilo večini dopadlo in bi se dalo dobro vverstiti navadnim slovenskim imenom (prosencu, svečanu, sušcu itd.), kterih mi pisatelji vendar nikdar ob veljavo med ljudstvom pripravili ne bomo, in tudi ravno treba ni, da bi si prizadevali jih odpraviti. V „koledarčku“ za leto 1852 smo že dekazali zmešnjavo o mescu prosincu gledé na slovensko in horvaško deželo, in nasvetovali smo: naj bi po izgledu Rusov vsi Slovani kakor tudi Nemci, Lahi, Francozi in Angleži rabili latinske imena, ker na preprosto ljudstvo o ti zadevi ni veliko gledati, zakaj ono tudi navadnih slovenskih mesičnih imén ne vé, in čas le zaznanuje po praznicah in svetnicah. Al — mi Slovani smo le v besedah sila goreči vzajemničarji, v djanju ni duha ne sluha od tolikrat imenovane vzajemnosti. Poglejmo slovanske časopise ravno o zadevi mesičnih imen: vsak ima svoje! Edinosti ni in je ne bode. „Novíce“ so se prijele latinskih imén, in če je res taka, da po Štajarskem in morebiti tudi po Koroškem, Istrijanskem in Goriškem ni „kozopersk“ znan, bomo v prihodnjo „Pratiko“ djali latinske imena, v oklepje pa pristavili navadne slovenske, da se tako počasi tudi une zaplodijo med ljudstvo. Prosimo: naj se nam naznani iz omenjenih dežel: kako je tam o ti reči.